

som aldeles fritagelse for Militairtjeneste. Loven af 12te Februar 1849 § 20 bestemmer derimod, at den, som paatager sig 8 Aars stadige Tjeneste i den staaende Hær, frigøres for sin Barnepligt, og bliver at udplette af Rullen. Efterat denne Regel var givet i Barnepligtsloven, antog man, at den ogsaa maatte finde sin Anvendelse paa de Barnepligtige, der lode sig hverve til den vestindiske Hærstyrke. Det har imidlertid vist sig, at dette har medført Ulemper. Hvervingschefen har havt Banfælighed ved at faae Barnepligtige til at paatage sig 8 Aars Tjeneste i Vestindien, og saavel Gouvernøren paa de danske vestindiske Besiddelser som de paa Verne ansatte Løgere ere enige i, at med Hensyn til Mandskabets Helbredsstilstand maa en Tjenestetid af 8 Aar i det tropiske Klima anses for at være for lang. Paa Grund heraf har Finansministeriet, under hvem Verne's Centralbestyrelse hører, andraget paa, at der maatte vendes tilbage til den forrige Regel, saaledes at Tjenestetiden for de Barnepligtige, der lode sig hverve til Vestindien, bliver fastsat til 6 Aar. Krigsministeren har ogsaa erklæret sig enig heri, og det er derpaa, Lovforslaget gaaer ud, idet det bestemmer, at den Barnepligtige, som har tjent i Vestindien som Underofficer eller som Menig, skal derved have fuldstændt den ham paahvilende Barnepligt og udplettes af Rullen. Naar han ikke udholder den hele Tjenestetid, men tidligere affædiges, men dog har tjent i 4 Aar, skal han overføres i Forsærkning. De nævnte Tider af 6 og 4 Aar blive imidlertid i Virkeligheden noget forlængede. Reglen i Forslaget gaaer nemlig ud paa, at det nævnte Måremaal skal være ud tjent paa selve de vestindiske Der, hvorefter følger, at den Tid ikke medregnes, der forløber fra det Tidspunkt, En har ladet sig hverve, og indtil han begynder sin Tjeneste i Vestindien, ligesaa lidt som den Tid, der medgaaer derved, at han, efter at være afgaaet igjen fra Verne, kommer her hjem til Fæderlandet.

Formanden: Disse tre Lovforslag ville nu blive omdeelte paa de Herrer Medlemmers Pladser.

Efter Dagsordenen gik man derefter over til 1ste Behandling af det fra Landstinget oversendte Forslag til Lov om Udvikelsen af Frd. af 21de Mai 1845 til Færøerne. (Lovforslaget findes i Anhanget Sp. 393.)

N. Winther: Der har allerede tidligere, som bekendt, været Spørgsmaal om, hvorvidt denne Forordning skulde udvides til Færøerne. Justitsministeren fremlagde nemlig ifjor et Udkast for Lagtinget om adskillige Anordningers Udvidelse til Færøerne, hvori denne Forordning var optagen. Lagtingets Udvalg udtalte imidlertid dengang, at man erkendte denne Lovs Fortrinlighed i det Hele, men at man dog ikke turde gaae ind derpaa, forinden det var afgjort, hvorvidt denne Lovs Bestemmelser muligvis kunde komme i Strid med den paa Færøerne gjældende Dvæls- og Indløsningsret, i Særdeleshed med Hensyn til den udvidede Testationsfrihed, naar Descendenter af Arveladeren fandtes. Denne Tvivl er navnlig fremkommen ved det Spørgsmaal, hvorvidt den større Deel af Dvælsforden, som efter § 2 kunde tilfalde Dvindelinierne, skulde blive ved at være i disse Linier, eller om de lige nære Mandslinier skulde være berettigede til at indløse den fra Dvindelinien. Det er den Tvivl, som allerede tidligere var reist af den forhenværende Landfoged paa Færøerne; han meente nemlig, at ifølge norske Lovs 5—2—63 skal Broder tage en Broderløb og Søster en Søsterløb, i Overensstemmelse med de almindelige Regler i danske Lovs 5—2—29, og hver Løb gaae fort nedad i den Linie, i hvilken den er kommen; men, da Datteren efter § 2 kan faae en Broderløb, og § 4 aldeles ophæver Lovens 5—2—29, angaaende Descendenter's Arv, meente man, at det var tvivlsomt, hvorvidt de vedkommende Bestemmelser i Forordningen skulde gjælde med Hensyn til Arv af Dvælsgoods eller ikke. Denne Tvivl blev ikke deelt af den daværende Amtmand, og den ærede Justitsminister har i det Udkast, som han har forelagt Lagtinget, meent, at den ikke kunde komme i Strid med Dvæls-Indløsningsretten paa Færøerne, da der ikke var nogen Grund til at have en særegen Bestemmelse for Dvælsgoods, ligesom der blev anført, at der ikke blev reist nogen Tvivl derom, da denne Forordning blev